

DE PÈL A PÈL



**AMORS**  
GAIREBÉ ETERNS

JOSEP IGUAL

Cossetània Edicions



Col·lecció De Pèl a Pèl • 6

# Amors gairebé eterns

Josep Igual



**Cossetània**  
EDICIONS





Primera edició: novembre del 2013

© del text: Josep Igual Febrer

© d'aquesta edició:  
9 Grup Editorial  
Cossetània Edicions  
C. de la Violeta, 6 • 43800 Valls  
Tel. 977 60 25 91  
Fax 977 61 43 57  
[cossetania@cossetania.com](mailto:cossetania@cossetania.com)  
[www.cossetania.com](http://www.cossetania.com)

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Romanyà-Valls, SA

ISBN: 978-84-9034-163-6

DL T 841-2013





## PRESENÇA

Li agradava escoltar-la tocar el piano —un xic desafinat— de la saleta assolellada. Ella el segueix tocant. Sent que encara no se n'ha anat. No pensa fer afinar l'instrument. Sobre el mantellet brodat de la tapa, un petit bust de Beethoven. A tocant, una copa de vi blanc, fresc. Les mans llargues toquen amb els ulls tancats llargs arpegis. No, sent que encara no ha marxat. En sent fins i tot la seua olor personal en la camisa que ha rescatat de l'armari. No, encara no ha marxat. Sent que la música ajuda a retenir-lo. Quan el sent plenament enganxat, amb l'alè sobre el seu rostre cereal, s'eixarranca una mica, sense deixar d'arpegiar amb la mà esquerra, i augmenta la velocitat del vibrador que ell li regalà.





## REPERTORI

En obrir el paquet nou de tabac de pipa, una dotzena de formigues del cap gros emergí entre les grenyes rosses i perfumades. Pensà si era un senyal sobre els desplaçaments en l'eix de la terra. Però potser era senyal d'una altra cosa... Trobà, quan anà a posar la cafetera al foc, una nota, prensada amb l'imant de la nevera que representava una margarida d'amplis pètals rojos. Lletra de col·legi de monges amb dos insults subratllats, poc originals, en un full quadriculat. S'excità només de pensar en la reconciliació, probablement aquella mateixa nit, quan plena de penediment ocuparia el seu lloc a la catifa, i els seus amics se la podrien novament cardar com els vingués més de gust, mentre ell es fuma una pipada aromàtica i la insulta i li escup a la cara congestionada. Un repertori, és cert, una mica reiteratiu; però arriba un moment en què no se sap fins on acaba el dominador i on comencen les exigències de més imaginació de la submissa.





## COMPETÈNCIA

Aparcava al descampat, enmig d'un bosquet. De seguida acudien des d'altres cotxes a mirar-s'ho. L'excitava sobre manera ser vista mentre se la treballava amb els seients abatuts. Els paios no es tallaven un pèl i oferien sense compliments el ram de vergues eriçades. Alguna vegada tacaven els vidres.

Ella, en acabant, obria dos ditets la finestreta i llençava les calcetes. Algú se les emportava, de vegades després d'una certa disputa entre les ombres.

Un dia va triomfar ell, també. Un paio alt, moreno, va demanar-li a crits els seus calçotets barats. Es podia suposar que l'havia escrutat més a ell que a la Maria, i ja no van tornar-hi mai més, al descampat. La Maria competia en tot.

Amb el nuvi següent, va saber que l'executiva havia posat seny i retornà als més discrets, segurs i elegants locals d'intercanvi.





## L'AGENT

«Talla't les ungles. No esgarrapis tant. Sigues amable. Sigues cordial. Nua't la corbata, la reunió és important (saps xinès?). No facis mala cara. No et facis el graciós. Quan maduraràs? Quan deixaràs de fer l'ànec? Quan seràs formal? Què t'has cregut? No et saps vendre. T'has venut barat. No fumis tant. No saps que el torrefacte també és fatal? No passa res per fingir una mica, no et cauran els anells. No tens futur. No tindràs jubilació. Per què no bregues per una nòmina còmoda? Per què has dit que no a qui no convé dir-li que no? Et penses que salvaràs la humanitat? Et creus millor que nosaltres? En quin tramvia tronat ets vas quedar? Molta marqueteria subtil, però ni cinc de plusvàlua. El que tu regales altres ho cobren a preu d'or. La febre de l'or, noi, que no saps on som clavats, tots plegats? L'alquímia de les balances, els manaments dels parquets, les fluctuacions que no comprens, les sensacions que fan ballar els mercats... Talla't l'emparrada contemplativa. No oblidis el codi de barres. Si no vas per ells, ells aniran per tu. Què fots? Deixa de mirar-me el cul! No sóc cap d'aquelles embadocades que et riuen els acudits. Presta'm atenció. Posat el collar —la corbata, vull dir. Calla i escolta. No rondinis. Encara estàs així? Ai, la puta hòstia! Malgastes el talent. Malgastes el temps. No saps anar de cara a barraca? I vols que et representi? Jo sóc una triomfadora, nen. Potser ets un fotut geni, però noi,





passen altres trens per les noves vies. Els miracles els has de construir. Què et costa somriure a la càmera? Per què no pots ser una mica formal? Et penses que qualsevol té una entrevista en *prime time* al programa més escoltat dels matins? Tens potencials que ni tu saps. Però, si vols que fem negocis, he de fer uns quants retocs. Vull, exigeixo carta blanca... I ara per què plores, tros de bleda? Va, home, no et posis així... Si ets estupend, una joieteta, vine amb la mama. Jo sé què et convé. Jo et poliré. Què remugues? Una dutxa daurada, ara? Si n'ets de marranot; és a dir que ni m'escoltaves; quina feinada se'm gira! Va, estirà't; no, a la catifa no, no fotem, i obre la boca, marranot, vull que t'ho empassis tot.»







## QUÈ ENS VA PASSAR, ESTIMAT?

De tard en tard vol quedar. Hi acudeixo. No sóc rancuniós.

—Què és de la teua vida?

—Avui dilluns, demà dimarts...

—Et noto deprimit.

—Deprimit? Per quins motius?

—No sé, et noto amarg... ens partim un vegetal, estimat?

—Va bé. I un cafè... amarg.

—Abuses del cafè. Saps que pot ser cancerígena?

—La vida mateixa és cancerígena.

—Sí, però passo de menjar-me tant la bola. He descobert la senzillesa...

—Que no sigui cancerígena, també, la senzillesa...

—Et mors per fer una frase, eh? No has canviat gens.

—Em moro perquè estic viu —segons tots els indicis—, i per a què vols canviar si el canvi tampoc funcionarà?

—Has de pensar en positiu. La negativitat atreu la negativitat.

—Fotre, pareixes el fotut Jodorowski, tu ara...

Una cambrera grassoneta, amb falda negra i brusa grana, serveix el vegetal embolcallat en cel·lofana. La reconeix. Li demana si li pot signar un autògraf. Ella diu que no porta bolígraf. La cambrera en té un, i una llibreteta. Ella l'hi signa. La cambrera grasso-





neta i amb els cabells curts i tintats de rogenç, espontàniament li estampa dos petons a les galtes.

Alguns caps de les taules veïnes paren més atenció, a veure qui és aquella dona de cabells anellats i rossos. Ella es posa d'actriu en dos segons, eleva el to mirant al lluny, sense topar amb cap de les mirades que han sentit curiositat per saber qui era aquella a qui la cambrera li ha demanat un autògraf i li ha estampat una besada estereofònica: «Sí, sóc la que fa el temps a Telecinco, què passa?»

Un bon espectacle.

El pes de la popularitat.

No fa el temps a Telecinco, surt a un culebrot d'una altra cadena, però li agraden aquests jocs.

Torna a ocupar-se de mi.

—I digues, estimat, què ens va passar?

—El temps?

—No, ja saps què vull dir...

—Que era poca cosa per a tu?

—No ho penses, això que dius. Ja saps que no vaig d'aquest pal.

—Doncs, no ho sé, què ens va passar... tu en tens alguna idea?

—Mira, no importa què ens va passar, seguim sent amics i això és el que compta, no trobes?

—Per descomptat.

\* \* \*

No sóc rancuniós. No cal remenar els episodis pitjors. No cal recordar el cap de setmana en què, col·locada, em va deixar emmanillat i emmordassat al capçal del llit i va convidar alguns dels seus amics gais que em fessin el que els donés la gana. Ella es mirava com em sodomitzaven sense gaires delicadeses. Algún, tan





*Josep Igual*

passat com la P., em va tustar amb ganes, i un de mulat potser va venjar ressons de dominis colonials orinant-se'm a sobre. La P. s'ho mirava i animava algun dels fotedors a fer-ho sense protector, i un parell li van fer cas. Vaig jugar a la ruleta russa sense decidir l'aposta. Eren gais estrictes. Cap va fer la menor aproximació a la P., que, repapada en el butacot que havia portat del menjador, si li venia de gust es masturbava. Vaig dir el senyal d'aturada tres cops, però van passar de mi, i la P., passada, encara la xalava més.

Vaig tardar cinc dies a poder tornar a caminar sense veure les estrelles. La P. no es va ni disculpar per l'abús de confiança. En aquells dies era a una altra galàxia.

No, no fou el temps, sinó la creixent pèrdua de control i les cada cop més desafortades ganes d'humiliar-me de la P. que em van apartar del seus deliris perillosos.

\* \* \*

Mengem el vegetal. Les seues mans de dits llargs, ara ben ateses. És lluny de les dependències d'antany. Només un porret alguna nit abans d'anar a dormir. Fa tres anys que viu amb la S., la meua primera dona, a qui li fa molt poca gràcia que quedi amb mi. Però la P. troba alguna escletxa per quedar-hi. Després de la desintoxicació potser no recorda per què vaig deixar-la, i sol preguntar-ho de vegades quan quedem per xerrar. Però no sóc rancuniós i segons com encara me l'estimo i em congratulo de la millora que ara habita. En cap de les trobades comentem res de la S. Ni em dóna explicacions, ni calen, de per què s'ha anat a fixar i embolicar precisament amb la S., amb les bisexuals i sàfiques que hi ha al món...

Quan enllestim, amb les bosses a la mà esquerra, les ulleres de sol que oculten la verdor dels seus ulls, baixa de la vorera i aixeca el braç per aturar un taxi, palplantada entre dos vehicles estacionats.





*Amors gairebé eterns*

Les besades a les galtes, idèntiques, en intensitat freda, a les de la salutació. Perfum italià, mesclat amb l'acre suau del tres quarts de couro.

Dino amb els X., a casa seua. Molt abans de les postres, la M. m'ha descordat la bragueta i el seu marit s'ha afegit a la mamada. M'han tornat a proposar de conviure-hi tots tres, he tornat a negar-m'hi.





## LA CONFIDENT

No ha fet els trenta.

Tot al seu lloc.

La llei de la gravetat no l'ha fregada ni poc ni molt.

Roba escollida i ben combinada. La litúrgia de les mitges calades i els talons alts. Un fresc descarament quan se solta la cabellera morena per sobre del coll del tres quarts negre. Un instint eficient, regirant la mica de tímidesa, per oferir-se.

Alguna nit, en zones d'aparcament de camions, presta serveis poc selectius, sense cap altre interès —té una bona feina, a l'altra cara de la lluna— que no sia la pujada d'adrenalina i llençar combustible a alguna mena de masoquisme.

Amb els cabells eriçats li recomanes que vagi amb compte, sabent que és consell estúpid per a algú que troba la motivació en el fet que els episodis tinguin prou marge de risc.

Potser t'ho explica per si vols fer-ne cap ús literari (és noia lleigida). Però, aquests jocs, ja els contà Jean Genet millor que ningú.

Això sí, Genet potser no degué encertar el color de la temporada en els sueters ni les netedats i depilacions de la nostra fembra confident. Trobava més substància en les arrossegades encara més sòrdides que les de la meua confident. En els nards obscurs dels urinaris masculins.





## TAULA

Presència.....	9
Repertori.....	10
Competència.....	11
L'agent .....	12
Què ens va passar, estimat?.....	14
La confident.....	18
Termini.....	19
Carn de congrés .....	22
No t'oblidis... ..	27
Com una dona.....	29
Truita de patata.....	36
Susanna i els problemes .....	37
Madureta sense tabús .....	43
Ja saps com t'estimo .....	45
Retrobament.....	48
Pasta italiana .....	54
L'escapada .....	64
Collita.....	67
Mala ratxa.....	70
Dobles parelles.....	80
Persianes abaixades.....	81
No sóc Nabokov, nena .....	83





Jocs d'esclau .....	88
La Raquel.....	92
Cremat.....	101
Abans de l'alta velocitat.....	103
Pleniluni .....	108
Fàcil.....	110
Quan plau a Déu que la fusta peresca.....	112
El pianista.....	114
Ulls verds, ulls marrons.....	127
Full trobat en una vorera .....	128
Oli en un llum .....	129
Besos i bufetades .....	131
La transformació .....	133
La sal de la terra .....	135
Tot passant pel parc.....	137
Llibreta oculta.....	138

